

Výzva žiť

Zuzana Volentierová

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
Zuzana Volentierová	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2020)	011001

O knihe

Zbierka básní, ktorá predstavuje dôležitosť ľudských hodnôt, citov, životných situácií, ktoré by mali byť posolstvom pre budúce generácie. Kniha obsahuje 33 básní, každá opisuje výnimočnosť textu, kombinuje metafory s dielom, opisuje problémy, či hodnoty, ktoré by mali byť v tejto dobe samozrejmosťou a na ktoré sa postupne zabúda. Pre koho sú vhodné básne? Pre ľudí a pre žijúcich na tejto planéte.

Kniha je venovaná ľuďom, ktorí v tejto dobe hľadajú cestu. Ďalším veľkým venovaním je spomienka za zomrelých a tých, čo bojujú v tejto dobe s chorobou, ľuďom so strasťami a beznádejou, ľuďom hľadajúcich svoje miesto na tejto planéte. Veľké poďakovanie patrí tým, čo podali v ťažkých časoch pomocnú ruku a vedeli si aj z toho biedneho odtrhnúť pre iného a dať mu nádej na život.

Obálka: Monika Vargová
Fotografie: Zuzana Volentierová

„Pokora srdca nežiada, aby si sa pokoril, ale aby si sa otvoril. Práve ona je kľúčom k zmene. Až potom môžeš dávať a prijímať.“

Antoine de Saint-Exupéry francúzsky spisovateľ a pilot 1900 – 1944

Obsah

Výzva žiť.....	1	Zbieram.....	20
O knihe.....	2	Kríž pri ceste.....	21
Obsah.....	4	Kde si?.....	22
Nezabúdaj na lásku.....	5	Vyplávať.....	23
Nájdem raz ten list.....	6	Namaľuj mi jeseň.....	24
Pútnik.....	7	Drevené chalúčky.....	25
Človek.....	8	Chcem pochopiť.....	26
Temno zabíja.....	9	Chráň ma, človek.....	27
Ďakujem.....	10	Kam.....	28
Chcem liečiť.....	11	Polievka pre ľudí.....	29
Pozri sa na seba.....	12	Prebijem silou.....	30
Pšeničný klas.....	13	Zranený motýľ.....	31
Báseň pre poéta.....	14	Film pre.....	32
JA.....	15	Vetranie.....	33
Recyklujme ľudí.....	16	Otrok budúcnosti.....	34
Ortieľ.....	17	Stresový prúd.....	35
Sklamané ženy.....	18	Politika na streche.....	36
Som to ja.....	19	Karma.....	37

Nezabúdaj na lásku

Keď chór zaspieval slávnostnú pieseň,
vstali posledné duše do prázdna,
vedela som, že nastáva ten deň,
kde píše písmo koniec azda,
koniec pre všetkých, čo zlobu tvoria,
láskavosť upaľujú na hranici,
posvätné čiernili všetky moria,
miznú pred nimi tajní vinníci.
Dobrym ľuďom už vejú zástavy,
na čistých sťažňoch prežitých lodí,
tých, čo ešte doteraz nezastavil,
či nik sa v čiernote nesplodí.
už svieti pravé slnko na Zemi,
lúč rozbíja tmavé miesta rýchlo,
už nikdy sa nič k zlému nezmení,
detský plač v úsmeve vykvitol.
Objímam seba aj každého z vás,
stretneme jednu lásku zrána raz.
Láska napísaná na päť písmen,
nikdy ich pre nikoho nevymeň.

Nájdem raz ten list

Počúvam ťažké témy iných,
ktorí hľadajú stále svoje miesto,
neviem, či sa dopustili viny,
nadržanom sa preniesť cez to,

cez problémy budúcich detí,
čo svieca osudy im páli.

Či niekam ich šťastie letí?
Či zakope spomienky v žiali?

Chcem byť na hodinu s Bohom,
premerať ľudské veličiny,
viem, že je nás na svete mnoho,
robíme chyby aj silné činy.

Chcem hodnotiť naše osudy,
čo si písal do kruhov večnosti.

Kde tá ľudská duša blúdi?
Kde strácala tie dobré cnosti?

Chcem nájsť list na dobrý život,
čítať ho celej spoločnosti,
aby úzkosti nebrali clivo,
chválili len dobré cnosti.

Milovali pachy vernosti,
dotyky písali prstami,
lásku dávali pre hostí,
rozdávali ju medzi nami.

Pútnik

Na pútnickej ceste stretla som muža,
ticho stojí, nikto ho tam neskúša,
ukladá si otázky svojej sily,
„Pre koho sme vlastne na svete žili?“

Na rázcestí pozerá štyrmi smermi,
„Kde si osud môj? Vráť sa a uver mi.“
Oči plné slz roní duševné sily,
ktoré bolesti v čase vymyli.

Vrásky vypísali posledné slová,
značené bičmi na tele odznova,
každý pás ukázal nenávisť ľudí,
ani drzosť zlosti lásku nezobudí.

Len JA človek viem spraviť posledný krok,
uložiť trest ničote ako potomok,
vystreliť lásku tetivou do ľudí,
nech zlo sa v DOBRO navždy prebudí.

Človek

Slepý neuvidí zraky iných,
vidiaci si neváži svoje oči,
hladný nevie byť nasýtený,
smädný nevypije duše sveta,
milovaný nevyhľadáva krutosti,
úprimný bojuje s pravdou ciest,
idylický zabíja harmónie,
pokorný dvíha steblá života,
drzý nespoznáva svojich hraníc,
podlý kuje horúce podkovy.
Kam priradiť biedneho človeka?
Vieme, kde je tá cesta odveká?
Nájdeme riešenie v hlavolame?
Ktorý náš osud na dvoje láme...
Odpoveď nájde si každý sám,
v živote a či v láske niekde tam,
odovzdaj myseľ všetkým hráť,
spomeň si na heslo: „ja to dám.“

Temno zabíja

Pozerám cez smutnejšie okná,
kde škáry uzemnil svetlá,
moja duša do nitky zmokla,
láska v citoch práve vädla.

Ani náznak objatia nebadám,
život stratil panicky zmysel,
hlboko padám k záhadám,
kde posledný ľudský hák visel.

Temnota zabíja tie telá,
čo slabými sa denne stanú,
duša osudy si zomlela,
vysypané do verného stavu.

Ten stojí na vrchole smrti,
niet žiadnej ľudskej viery,
v rýchlom výsledku rozdrví,
či to mŕtve paľbou zamieri.

Nechceme byť mŕtvym cieľom,
bojujme, robme kroky smelo,
aby život nestaval tie stany,
postavené smútkom s nami .

Ďakujem

Ďakujem Bohu za oči,
ktoré vidia diaľky duše,
ďakujem Bohu za uši,
čo počujú všetky prosby,
ďakujem Bohu za ústa,
čo rozprávajú príbehy.
Poďakovať je krásna vec,
žiť v pokoji a vedieť,
že život má veľký zmysel,
utekať za tým, čo spája
srdcia po tej zemeguli,
čo sú ohňom podstaty žiť.
Skúsme prúd dravej rieky,
tečúcou krajinou ľudstva,
močíme sa s láskou v nej,
telo splynulo s hladinou,
rieka lásky daruje nám,
poďakovanie života,
narodené v prameni,
schovaný v schránke tela.
Nechajme vyvierat' city,
čo v nás potichu tečú,
umývajme brudné telá iných,
vodou liečiacou byť bez viny.

Chcem liečiť

Chcem liečiť ľudí veľkou lyžicou,
v ktorej pláva liek dobrých ľudí,
chcem byť srdcu oporou, čo blúdi,
smutným životom uzavretým tmou.

Nenariekaj srdce do vankúša,
veď vždy sa nájde potešenie,
aj keď ťa tam krok náhle ženie,
neodolaj, to ťa len život skúša.

Pohl'adaj smery tvojich želaní,
cestu posyp bielymi kameňmi,
v tomto momente len uver mi,
že ty držiš svoj osud na dlani.

Vyliečiš všetky tvoje choroby,
čo ťa dlhým vekom zožierali,
s tvojou dušou zlé hry hrali,
ver tomu, že láska to urobí.

Miluj dobro, nádej a vieru,
čistú, nežnú a navždy zrelú.

Pozri sa na seba

Nechcem sa rozplakať nad rozliatym mliekom,
Čo si pred nevinné dvere práve rozlial,
Veď to mlieko za tvoje chyby nemôže,
Krava víťazne pre ľudí podojila,
Čo mali pre svoju hodnotnú poživenu.
Neukájaj zlosti nad miestom plným lásky,
Poutieraj rozliate mlieko čistou handrou,
Vezmi do práčovne vyprať všetky klamstvá,
Aby nová možnosť pre teba prichodila.
Možno čistá handra vypovie ti slová,
Čo si mi mal v tichý večer povedať,
Ale možno nikdy nikde neprídeš nato,
Že možno by to s nami stálo zato.

Pšeničný klas

Stupaje kráčali popri pšeničnom poli,
zastanem, obzriem sa, nevedomky si stojím,
smutné oči hľadajú v diaľke žltý klas,
taký, čo vyjadril v srdci túžbu rásť.
Len jeden jediný rastie na tom poli,
viem, ničoho a nikoho sa nebojím,
za svojim túžobným slovom si stojím,
že práve ten je jedinečným na tom poli.
Tá nevesta stebлом výnimočným sa stala,
v diaľke ju premohla časom tichá skala,
hoc silou duše napriek tomu odolala,
písať básne vo výšinách poetického brala.
Priateľka prepisuješ texty životných dní,
Miluj dobro, lásku a nikdy nezabudni.

Báseň pre poéta

Dnes na básnickej lodi čierna zástava veje,
dnes každá tvár sa v tomto čase neusmeje.

Srdce stonavo plače – narieka v kúte,
slza za slzou gorálky večnosti navlieka,
neplač za nami dnes v tichom hrobe,

hudba tvojich textov navždy hrá,
každé slovo tvojou rukou napísané,
večnú báseň pre nás navždy stvorila.

Chýbať ti bude naše literárne objatie,
či neha stvorená v blízkosti našich tiel,
spomienky písané do nádherných slov,
vedz, že navždy budeš tou najväčšou raritou.

JA

V pravosti svojho ducha hľadám svoje JA,
Kde je? Skrylo sa, či to bola dnes náhoda?
Hľadám ho tak dlho tečúcou veľkou riekou,
po roklinách, horách či medziach medzi lesmi,
každý kút zarastenými koreňmi rastlín,
hmatám rukou po stopách dávnych čias minulých.
Dno morí som prebádala tápaním predstáv,
ukazujúcu cestu do smeru neviem kam,
lúštiť križovatky alebo ľudský hlavolam,
neviem, či to nájdem alebo niekedy dám.
Dnes ráno horelo svitanie znamením dňa,
kde náznak nádeje v mojich očiach blysol,
viera vyskočila z posvätného rádu,
možno dnes je len deň pre moje JA.
Slnčné lúče vili oblačné páperie do venca,
čo lieta deň i nocou po modrej oblohe,
cítala som, že to „JA“ mi voda prinesie,
v minúte môjho veľkého narodenia.
už vidím pristávať v prístave bielu loď,
s mierovou plachtou na drevenom s'ťažni,
na palube máva farebné „JA“ s láskou,
že dorazilo konečne do môjho srdca.

Recyklujme ľudí

Nevinnosť prebehla teraz iných,
tých, čo sa cítia trochu vinní,
hodili do koša svoje viny,
aby páchali ďalej smelé činy.

Odpadky plnia živí ľudia tým,
poslúži nám a hneď to zahodím.
My vieme aj človeka zahodiť,
prestrihnúť kábel, či odtrhnúť niť.

Prečo?

Prečo hádzeme ľudí do smetí?
Už im kontrolka nikde nesvieti?
Či majú vybité baterky navždy?
Či nás na nich niečo veľmi dráždí?

Recyklujme ľudí, čiňme inak,
ukazujme im cestu, či náznak,
počúvajte ich prosby a vzlyky,
ukážme im, že sú pre nás niekým,

Komu veríme, odpad triedime
správnosťou taký život zdieľame,
s každým človekom tejto Zeme,
stavajme pevný múr dennodenne.

Ortiel'

Na dne jazera plakali tiché ryby,
slza za slzou umývala dno tieňov,
ticho opadávalo do tmavosti vlń,
na mŕtve kamene čierneho piesku.

Nič nevidím v tejto špinavej vode,
len smútok tam cítiť z plávajúcich rýb,
slza utiera ich dennodenné strasti,
čo ryba nemo každý deň vysloví.

Prečo ryby nepoznajú reč človeka?
Prečo plávajú zo strany na stranu ?
Prekliť niekto ich jazyky na večnosť?
Či dostali trest za vykonané činy?

Odpoveď si pláva v tmavej plytčine,
neodpovie, ticho čaká na osud tých rýb,
schovaných v tých našich búrlivých vodách.
Človek drží ortiel' v hrsti nad nimi,
či prežijú, umrú či spoja sa s nimi.

Sklamané ženy

Pri horkej káve sedeli sklamané ženy,
vrelá lyžička miešala kávové zrná,
za oknami svietai, prší, ovieva či sneží,
chcú ju vypit' jedným dúškom do samého dna.

Sklamane zronené hlavy kladú k stolu,
oči prepadli bezmocnosti stratených lások,
srdcia roztavené tečú krvou až dolu,
kde sa spája hrubá žila s tepnou ako sok,

tam, kde už objatia nevedia vriaco zovrieť,
stratili významy slova milovať niekoho,
prestali city pre rodinu či iných zrieť,
kopli toľkokrát o tvrdé kamene nohou,

posledné dúfania letia svetom tam,
kde vtáci pristávajú v poslednej chvíli,
v kúte plačú tiché sny najsmutnejších dám,
muži na svete už nie sú v tom čase ich milí.

Som to ja

Stál som sám na hranici rozhodnutia,
kde skaly roztrieštili moje slová,
vedel som, že sa až tak nezachovám,
tak ako mi to ľudia do mysle nútia.

Sloboda otvárala ruže reči,
čo mi Boh do mysle zvláštne nasadil,
text sa v momente stáva niečím,
pretvorením na ľudský žijúci íl.

Stať písmen stavala múrové hrady,
pevnosti z viet naplnených citom,
skladám dejiny ako sa naladím,
aby sa stávali vašim blahobytom.

Hľadám rozkoše písané v riadku,
píšem perom pre ľudí na pamiatku.

Zbieram

Kľáčim na zemi s bielym klobúkom,
nežiadam peniaze či nejaký dar,
zbieram úsmevy, nehu či pohľady,
aby každý každého láskou pohladil.

Je smutné zatvárať tmlené okná,
kde tichý hlas kričí o milé prosby,
ukrývať dobro do kuchynskej skrinky,
ktorú už nikdy pre iných neotvorí.

Zdržanie nastavilo vysoký cieľ,
neudriet' slovami do cudzích životov,
stiahnuť roletu pred osudom iných,
zabiť aj posledný kúsok jediný.

Verím, že raz ľudstvo zobudí budík,
zvoniači v pravý čas pre cítenie žiť,
aby láskavá niť ušila problémy,
na každých deravých nohaviciach.

Kríž pri ceste

Ako vie zmeniť jeden systém človeka,
ktorý v ničom už nenamieta,
narodil si sa ako šťastné dieťa,
teraz už ani slza nenarieka.

Tá, čo vyplakala nesmiernu bolesť,
ak si spomenieš, v srdci ju nes,
matka ti fúkala tvoje rany,
cítil si sa vtedy tak oklamáný.

Rýchlo zabudlo srdce na objatia,
hmotné statky lásku nezaplatia,
nato, kde si moju matku nechal,
zamrznuť a vziať jej posledný šál.

Ona ti podala posledné jedlo,
aby sa ti v žití dobre viedlo,
ulica sa stala jej domovom,
zabudol si na všetko v novom.

Matka slabou žobráčkou sa stala,
to bola tá odmena za city odmala.
za láskou darovanú čistú obeť,
dostala do vienka nevďačnosť odetú,

Teraz len mrzne kríž na okraji,
nikto tam nesmúti ani nežiali,
len drevený kríž s menom matky,
stráži náš život na zemi krátky.
Milujme svoje matky...

Kde si?

Nad studňou plakala dievčina,
s roztrhnutými šatami,
nik nevie, prečo slzy roní,
z lesa dýcha šuchot stromov,
od diaľky počuť hlučné zvony,
niekde tam,
leží dedinka tejto devy,
hltám ten pohľad jej nevinný,
ako slza myje čistú vodu,
utopenú v tmavej diere,
zabudol svet na dnešnú chvíľu,
obzrieť sa späť či niekoho niet,
ktorý by utrel soľné dielo,
v minútach trpkosťou sa chvelo,
tma učarila horské stráne,
za dedinou nesvieti hviezda,
ani sova nevytiahne perie,
aby zmyla bolestnú tvár navždy.
Kde ste všetci, čo nevidíte,
že dievča divú smrť privolá,
keď posledná slza tam padne,
rozprávka sa navždy pochová.

Vyplávať

S pokorou píšem tiché slová,
pre tých, čo čítajú smutné zdrapy,
utopené v schúlenom bahne,
kde nenájdu ani písmená cestu.
Hľadám každú ostrú ceruzku,
čo by zapísala prvé ÁNO,
tomu, kto vyloví jedno slovo,
z kaluže zaplattených daní.
Siete sa pretrhávajú z lovu,
udica stratila čistý silón,
ukladáme si otázku spolu,
ako vyloviť to, čo bolo...

Radšej nechajme plávať to tam,
v bahne, vo vine či uzrieš to sám,
že zbytočnosť ti ukázala smer,
minulosť prestrela tak mi ver,
hoc siete už roztrhli všetky sily,
v ktorých sme už my dávno žili,
Tam už nie je cesty späť,
radšej žiť a nič nevedieť,
ako to vlastne presne bolo,
odplávať na iný breh s mólom,
pristaviť loď a odhodiť pádlo,
zabudnúť na to, čo sa spriadlo.

Namaľuj mi jeseň

Jesenné farby zaplietli sa medzi listy,
každý z nás v živote je si tým istý,
toto ročné obdobie píše veľké diela,
navrhnuť by som týmto milovaným chcela,
píšte presnívané pocity na papierik,
so svojou láskou, úctou, v tichom mieri,
nech spanilá jeseň očné bulvy otvára,
ústami vysloví tie hodnotiace práva,
jemnosťou ruky hľadá zúbožené telá,
vyjadrením písmen by som pre vás chcela,
schovať v šumení pravdy bolestivé špice,
viem, že je to ťažké v tejto dobe síce,
započúť kroky zdivenej jesene tam,
kde sa ani ja, ani ty necítiš už nikdy sám,
na každom liste duba či silného javora,
v myšlienkach na teba v úzadí zavolá,
prežívaj životom maľované nádheru,
vo farebnosti ti každý všetko uverí,
že si správny človek na tomto svete bol,
na nás a na iných si nikdy nezabudol.

Drevené chalúpky

Drevené chalúpky pod kopcom strážili horu,
kde tajomstvo oblohy svoje časy opiše,
malé hviezdy dobrú noc želali pohovoru,
rozprávajúc smutné príbehy listom zo skrýše.

Svetlo rozžaruje úpenlivo krásny obraz,
čo biedny človek na vlastné poznanie vytvorí,
pred prírodou kľáčí na svojich kolenách len raz,
vtedy vďaka padne na žijúce všetky tvory.

Vďaka žijúcim bytostiam za obrovský scenár,
čo nazbieral spomienky z nášho krokometra,
nechajme v tichosti snívať predurčený dar,
v prázdnej chalúpke na stráni čierneho šera.

Človek, ty jediný zachraňuješ prírodný svet,
v ktorom nepriateľov neprajnosti žiadnych niet.

Chcem pochopiť

Chcem milovať plnými dúškami,
vypiť ich na jedno posedenie,
sedieť v kresle z jasnej duše,
cítiť súzvuky lásky nado mnou.

Pomôž mi pochopiť toho muža,
ktorého si mi naservíroval,
na tácke plnej čistej nádeje,
umytého bez hriechnych udalostí.

Kaly zarosili jeho dušu,
v momente odbíjania hodín,
nechcem a nikoho nesúdim,
dnes práve v tejto smutnej chvíli.

Je ťažké chápať nemého muža,
čo len svoju reč rozpráva iným,
moje slabiky význam stratili,
keď zrezal moje srdce napoly.

Vykročila by som rada cestou,
ktorá by mne teraz prislúchala,
práve neviem presne, ktorá je to,
či ľavá alebo radšej pravá,

odpovediam prislúcha veľa ciest,
konca neviem nikde sama nájsť,
smer tichučko zazerá na môj čin,
uvidím, ako sa vlastne usmerním.

Chrání ma, človek

Rozmýšľam, či opraviť chyby,
rozmýšľam, či zase nepochybím.
Zrána kvitnú čemerice v kvete,
Čo si o tom myslíte či viete?

Ten kvet píše tretí svet,
v ktorom možno dobrého niet.
Päť hrán lupeňov spája vieru,
práve zapína našu časomieru.

Snaha o záchranu je malá,
rástli sme v nej odmala.
Každý kvet je stvorením sveta,
všetko, čo pláva, chodí či lieta.

Zobudíme konečne naše zmysly,
nech si každý v tomto svete nemyslí,
že príroda sa zachráni svojim čarom,
stane sa navždy ľudským darom,

Dar pre nás samozrejmosťou bol,
keď sme sa do planéty narodili.
Brali sme ju ako ľudský symbol,
že sme priamočiaro pre ňu žili.

Lenže ona nastavila hranice,
trafila nám facku cez líce,
lebo ju ničíme bijúcimi hodinami,
už nechce zostať medzi nami.

Zasaďme nové lúky a stromy,
bude náš svet navždy povedomý.

Kam

Krvilačnosť krkavcov
zapáchala na okolí,
netušila som kadiaľ,
svojej ceste dovolím,

Dovolím spraviť kroky,
bez preliatia ich krvi,
neplatím, nenarátam,
únikom nerozdrvím.

Bežím zreteľne po tme,
svetlo vyplo baterky,
ľudia srdcia zhasli,
nastal koniec preveľký.

Karmicky roztrieštila,
duše oslavovaných,
sypala do povetria,
prežitý život tých,

tých, čo všetko zničili..

Polievka pre ľudí

Chcem zamiešať lyžicou polievku z ľudí,
čo plávajú v hrnci životného diela,
nech tam každým dňom neveriaca duša zblúdi,
čo napokon výčitkami vyčítať chcela,
dosiahnuť nerovnosť polievkovej hladiny,
kde štipľavá chuť nám zničila vzájomný cit,
nebojujme práve v boji tí jediní,
čo sa snažia pevné múry iným postaviť.
plávajme v potrave všetky národnosti,
držme polievkové lyžice medzi sebou,
venujme si lásku, život a iné cnosti,
prepletené medzi čistým nebom a Zemou.

Prebijem silou

Rozfúkal vietor
duny na púšti
rozvírila zrnká
piesku do nebies.

Zaslepil vidieť,
okná cez farby
zanechal život
bludný vo svete.

Popieram zmysly
čiarkou vo vete
posilním svetlo
taktom na doraz.

Nemočím slová,
kôrkou z chleba
nečistím duše
metlou na špinu.

Nenesiem vinu
vedrom z kovu
neplaším ľudí
teraz a znovu.

Prebijem silou
kosti so svalom
prežijem všetko
práve a nastálo.

Zranený motýľ

Ľudská ruka zničila moje krídla,
ktoré som si tak dlhé roky strážil,
chýba mi veľká časť mojej jemnosti,
tam, kde som tiché radosti rozdával.

Nikdy nebudem lietať vzdušným rajom,
len ložiť po korunách starého dreva,
očakávať na svoje ukončenie života,
za ľudský počin vyjadrený pýchou.

Hľadám nádej v priateľských motýľoch,
tých, čo zranení žijú pri koreňoch,
snažiac sa prežiť ťažké útrapy tam,
kde najväčšie nástrahy ich mordujú.

Chcem poslednú sekundu žiť v nádeji,
že môj život význam dal tejto Zemi,
bol som hrdým lietajúcim motýľom,
lietal s láskavosťou pre ľudský cit.

Film pre...

Padajúce kvapky zmyli všetky neresti,
na konároch nečistej samoľúbej lipy,
všetky listy leteli na hrob prázdnych duší,
v čiernej zemi sa stali všetci nezvestní,
tichá nevera žľou či slovom ľahko šípi,
nikto z nás ani v tejto dobe netuší,
ako rýchlo sa zničí dobro slastnej nevesty,
všetky horľavé sviečky ohne navždy vypli,
posledné volajúce slová doľahli do uší,
len jeden dobrý človek stojí na predmestí,
nik nerozpráva navôkol žiadne vtipy,
nevieme, ako sa tento zlý film navždy zruší,
natočený pre ľudské budúce počiny.

Vetranie

Lesom otváram okná,
vetrám myšlienku navždy,
čerpám divočinu mysle,
listom ovievam telo,
hľadím korene diaľky,
karme prespievam pieseň,
lúčom rozchodím slzy,
tráve polejem smútky,
hmyzu odovzdám česťnosť.
leziem slimačím krokom,
ostne pichliača bodnú,
život silného tvora.

Otrok budúcnosti

Hrdličkám zadusili hrdlá,
zrnami napísaných diani,
zvuk neodbil žiadnu ozvenu,
v kostole čierneho mnícha.

Ticho, práve ticho prášilo,
koberce politických poslov.
Tornádo prachu zmiatlo živé,
do temných komnát spoločenstva.

Kľúče hodené do priepasti,
hladnej spravodlivej bedači,
nádej odomknutá v diere,
rozbila sa na márne kúsky.

Už sme otrokmi budúcnosti,
reťaze ťažia každý náš úd,
bojovný krik kričia námestia
utopené v atramente.

Stresový prúd

Potrebujem vypnúť žiarovku v mozgu,
pustiť zlú energiu na prechádzky tam,
kde ani tá tekutina nepovedie prúd,
časovo zostanem na chvíľu celkom sám.

Len mozgová bunka ma delí od toho,
čo som potreboval na chvíľu vyjadriť,
informácií sa sypalo teraz mnoho,
roztrhnúť so sekundou Ariadninu niť.

Reči vysielam na dovolenkový raj,
city prepošlem mailom na všetky strany,
prosím cez spotenú kožu nepozerať,
ver len tomu, ktorý uhol je ti daný.

Snáď nájdem sekundy čistého pokoja,
ukryté pod záštitou tých posledných síl,
prosbne odpoj ten môj prúd od zásuvky,
aby som konečne teraz vlastný život žil.

Politika na streche

Čierne vrany krákali sprosté dejiny,
zostal náš najvyšší sám jediný,
sediť na kresle večného diela,
budem drzá a teraz veľmi smelá,
bludných a neznalých ľudských ilúzií,
kde aj naše poctivé kroky sa zauzlili,
človek človeku už správnu ruku nepodá,
zabúda navždy a stráca sa stará móda,
počúvať srdcom vlastný slovenský národ,
s hrdosťou ospevovať do diaľky náš rod,
pre generačné deti našej budúcnosti,
nechali nádeje, či slastné cnosti,
Nie,
pravda sa stratila v neznámom,
žijeme v čiernom kruhu nastálo,
nikto už nádeje nikde nepíše,
zavreli dvere poslednej skrýše.
Ľudia, postavme hrady aj múry,
národ nech právom svieti a nech zúri,
bojujme za naše národné práva,
však tá republika bola raz už pravá.
Tak ju postavme späť...

Karma

Brodíte vody či moria,
čo planéty samé stvoria,
plújete špinu na iných,
hľadáte výzvu pre viny,
človek môže za dejstvo sám,
masky zakryli neistý klam,
horel oheň v Aténach,
hra už svoje vyhrala, ach,
bojujme za ľudí boje,
verme všetci v to svoje,
nadanie pomáhať živému,
vypísať dotazník len jemu.
Žime pre planétu.

